

И все пакъ — измамата : това е той, непознатия преобразенъ, новъ, другъ.

Не азъ.

Стига ! Азъ викамъ отново : стига ! Гласътъ ми кънти изъ стаята. Азъ го слушамъ и се радвамъ. Живѣя още. Чувамъ гласа си. Кръвта ми се раздвижва гореща и негодуваща. Тя ще разтопи ледоветъ, въ които съмъ вкованъ. Тя трѣбва да направи това !

Тогава азъ ще намѣря изгубената нишка, която ще ме изведе отъ безкрайния лабиринтъ на необяснимото.

5. Януарий

Напраздно. Всички усилия отиватъ на пусто. Всѣка скжсана нишка отъ чудовищната мрежа, въ която ме вплете тоя човѣкъ, се замѣства отъ хиляди нови. Азъ губя все повече себе си, за да стана отзвукъ отъ него.

6. Януарий.

Днесъ видѣхъ. Днесъ видѣхъ. Азъ не губя себе си. Не съмъ безъ воля, както мислѣхъ. Нито съмъ безсиленъ подъ властта на моя гостъ. По-скоро друго би могло да се каже : той е изгубенъ подъ силата на моето желание. Или що да кажа ? Едно забелязахъ : всѣко негово желание се предхожда отъ мое. Той само повтаря това, което азъ самъ искамъ. И налага то да бжде извършено.

О, азъ добре забелязахъ това още отначало !